

Arrest

nr. 286 619 van 24 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20, bus 83
1800 VILVOORDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 maart 2023 ter griffie heeft neergelegd om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2023 om 11.30 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou sinds 16 juli 2022 op het Belgische grondgebied verblijven.

1.2. Op 7 augustus 2022 werd verzoeker geïnterpelleerd wegens illegaal verblijf.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 augustus 2022 een beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Verzoeker werd op 15 augustus 2022 wederom geïnterpelleerd wegens illegaal verblijf.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 september 2022 wederom een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Verzoeker werd op 2 september 2022 te Brussel geïntercepteerd ingevolge een politieel onderzoek naar cocaïnehandel in de Brusselse agglomeratie.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 3 september 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.8. De correctionele rechtbank van Brussel veroordeelde verzoeker op 26 januari 2023 tot een gevangenisstraf van 1 jaar, waarvan 3 maanden met uitstel op grond van de feiten van 2 september 2022.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 15 maart 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan op 16 maart 2023 in de gevangenis van Sint-Gillis in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: R.(...)

Voornaam: R.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Albanie

Alias: R.(...) R.(...) geboren op (...) onderdaan van Griekenland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassenR), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zieh naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort of van een geldige verblijfstitel.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen- aan anderen het gebruik te hebben vergemakkelijkt of er toe aangezet, aan verdovende middelen-deelneming aan vereniging, aan verdovende middelen-Cocainum-Cannabls en aan wapens-verweerwapen gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning feiten waarvoor hij op 26.01.2023 door de Correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar waarvan 3 maanden met uitstel.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zich samen met een kompaan bezighoudt met de verkoop van cocaïne. Betrokkene zou instaan voor de levering van de cocaïne. Op 2 September wordt er een observatie gehouden aan het gekende adres. Tijdens deze observatie komt beklagde aan met een elektrische step en belt aan. Zijn kompaan verschijnt op het balkon op de eerste verdieping en gooit de sleutels naar beneden, waarop de betrokkene de woning binnengaat (dit herhaald zich meerdere malen). De betrokkene verklaarde dat hij voor zijn meest élémentaire levensomstandigheden afhankelijk was van zijn kompaan en opdrachtgever.

Bij een interceptie van de politie is betrokkene in het bezit van 4 pacsons cocaïne met een gezamenlijk totaalgewicht van 2,4 gram en 50 euro cash geld. Tijdens een huiszoeking (op heterdaad) werd in de woning onder meer 1790 euro cash geld, 9 pacsons met wit poeder, met een totaal gewicht van 4,91 gram (vermoedelijk cocaïne), 3,29 gram cannabiskruid, verschillende gsm-toestellen, vier patronen en een vuurwapen zonder zichtbaar serienummer aangetroffen.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (gold)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakte en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie In HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 Oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 Oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. biz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. biz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)." Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft op 12.01.2023 een hoorrecht ingevuld in het bijzijn van een terugkeerbegeleider en verklaarde sinds 16 juli 2022 in België te zijn en met zijn Grieks paspoort via Santorini naar België te zijn gereisd. Hij geeft aan dat hij zijn paspoort in België verloren heeft. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben maar wel familie in Griekenland te hebben. Ook geeft hij aan geen medische problemen te hebben.

Tot slot verklaart hij dat hij niet wil terugkeren naar Albanië omdat hij Griekse documenten heeft en omdat zijn familie in Griekenland verblijft. De betrokkene wist geen geldige Griekse verblijfsdocumenten voor te leggen. Betrokkene kan zich steeds vanuit Albanië in regel laten stellen om zich met zijn familie in Griekenland te herenigen.

Het administratief dossier bevat verder ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 16 juli 2022 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen- aan anderen het gebruik te hebben vergemakkelijkt of er toe aangezet, aan verdovende middelen-deelneming aan vereniging, aan verdovende middelen-Cocainum-Cannabis en aan wapens-verweerwapen gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning feiten waarvoor hij op 26.01.2023 door de Correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar waarvan 3 maanden met uitstel.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zieh samen met een kompaan bezighoudt met de verkoop van cocaïne. Betrokkene zou instaan voor de levering van de cocaïne. Op 2 September wordt er een observatie gehouden aan het gekende adres. Tijdens deze observatie komt beklaagde aan met een elektrische step en belt aan. Zijn kompaan verschijnt op het balkon op de eerste verdieping en gooit de sleutels naar beneden, waarop de betrokkene de woning binnengaat (dit herhaald zieh meerdere malen). De betrokkene verklaarde dat hij voor zijn meest élémentaire levensomstandigheden afhankelijk was van zijn kompaan en opdrachtgever.

Bij een interceptie van de politie is betrokkene in het bezit van 4 pacsons cocaïne met een gezamenlijk totaalgewicht van 2,4 gram en 50 euro cash geld. Tijdens een hulszoeking (op heterdaad) werd in de woning onder meer 1790 euro cash geld, 9 pacsons met wit poeder, met een totaal gewicht van 4,91 gram (vermoedelijk cocaine), 3,29 gram cannabiskruid, verschwende gsm-toestellen, vier patronen en een vuurwapen zonder zichtbaar serienummer aangetroffen.

Uit (outer persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheden en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties.

Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 Oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) In het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 Oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. biz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calf a, C-348/96, Jurispr. biz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67*). Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zieh opdringt.

De betrokkene heeft zieh schuldig gemaakt aan verdovende middelen- aan anderen het gebruik te hebben vergemakkelijkt of er toe aangezet, aan verdovende middelen-deelneming aan vereniging, aan verdovende middelen-Cocainum-Cannabis en aan wapens-verweerwapen gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning feiten waarvoor hij op 26.01.2023 door de Correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar waarvan 3 maanden met uitstel.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zieh samen met een kompaan bezighoudt met de verkoop van cocaine. Betrokkene zou instaan voor de levering van de cocaine. Op 2 September wordt er een observatie gehouden aan het gekende adres. Tijdens deze observatie komt beklagde aan met een elektrische step en belt aan. Zijn kompaan verschijnt op het balkon op de eerste verdieping en gooit de sleutels naar beneden, waarop de betrokkene de woning binnengaat (dit herhaald zieh meerdere malen). De betrokkene verklaarde dat hij voor zijn meest élémentaire levensomstandigheden afhankelijk was van zijn kompaan en opdrachtgever.

Bij een interceptie van de politie is betrokkene in het bezit van 4 pacsons cocaine met een gezamenlijk totaalgewicht van 2,4 gram en 50 euro cash geld. Tijdens een huiszoeking (op heterdaad) werd in de woning onder meer 1790 euro cash geld, 9 pacsons wit poeder, met een totaal gewicht van 4,91 gram (vermoedelijk cocaine), 3,29 gram cannabiskruid, verschillende gsm-toestellen, vier patronen en een vuurwapen zonder zichtbaar serienummer aangetroffen.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de Individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 16 juli 2022 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zieh niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft op 12.01.2023 een hoorrecht ingevuld in het blzijn van een terugkeerbegeleider en verklaarde sinds 16 juli 2022 in België te zijn en met zijn Grieks paspoort via Santorini naar België te zijn gereisd. Hij geeft aan dat hij zijn paspoort in België verloren heeft. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben maar wel familie in Griekenland te hebben. Ook geeft hij aan geen medische problemen te hebben. Tot slot verklaart hij dat hij niet wil terugkeren naar Albanie omdat hij Griekse documenten heeft en omdat zijn familie in Griekenland verblijft. De betrokkene

wist geen geldige Griekse verblijfsdocumenten voor te leggen. Betrokkene kan zieh steeds vanuit Albanië zieh in regel laten stellen om zieh met zijn familie in Griekenland te herenigen.

BIJLAGE 13 SEPTIES - D - 9492508

Het administratief dossier bevat verder ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen

Vasthouding

REDE VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 16 juli 2022 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zieh niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er Sterke vermoedens zijn dat hij/zij zieh aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. Wellens, attaché, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van St-Gillis en de verantwoordelijke van het gesloten centrum

om betrokkene vanaf 17.03.2023 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er

ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“1. De uiterst dringende noodzakelijkheid van huidig verzoekschrift tot schorsing vloeit voort uit het t.a.v. verzoeker genomen bevel om het grondgebied te verlaten.

Een datum werd -bij weten van verzoeker- tot op heden nog niet bepaald, doch deze datum kan zowel reeds morgen als volgende week zijn.

De verwijderingsmaatregel genomen t.a.v. verzoeker is m.a.w. dermate imminent dat een zeer spoedige beslissing zich opdringt teneinde te vermijden dat verzoeker gedwongen gepatrieerd zou worden naar Georgië.

De gewone schorsingsprocedure laat niet toe om tijdig en op doeltreffende wijze de realisatie van het aangevoerde ernstige nadeel te beletten.

2. Verzoeker heeft diligent gehandeld teneinde de schorsing te bekomen.

Op 16 maart 2023 werd verzoeker de bijlage 13septies betekend. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend door de raadsman van verzoeker op 21 maart 2023.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 maart 2023 werd overgebracht van de gevangenis van Sint-Gillis naar het Centrum voor Illegalen te Brugge met het oog op zijn terugleiding naar de grens, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, §3 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“1.

Aan verzoeker wordt geen termijn gegeven om het grondgebied te verlaten.

De beslissing werd betekend aan verzoeker op 16 maart 2023, en aan hem werd bevel gegeven om dezelfde dag nog het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing voorziet m.a.w. in een afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

De relevante bepalingen terzake de termijn om het grondgebied te verlaten zijn vervat in art. 74/14 van de Vreemdelingenwet:

"Art. 74/14. [§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn. Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en

sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

2.

Voor wat betreft het verlenen van een termijn beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid; krachtens art. 74/14 Vreemdelingenwet kan (in fine) de termijn worden beperkt tot een "période tussen 0 en 7 dagen".

De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypothesen van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verscheidene mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zeh nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 September 2002, nr. 110.071).

3.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen afdoende motivering terzake de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

Het bevel tot grondgebied te verlaten beroept zich hieromtrent op twee elementen:

Er in hoofde van verzoeker een risico bestaat op onderduiken Verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

a. Nopens het vermeend risico op onderduiken

1.

De bestreden beslissing besluit tot een gevaar op onderduiken, en lijkt dit af te leiden uit het feit dat verzoeker zijn verblijf niet heeft trachten te regulariseren.

M.b.t. de concrete invulling van "het risico op ontduiking" kan nuttig worden verwezen naar het Wetsontwerp van 19 Oktober 2011 (DOC 53,1825/001) dat aanleiding heeft gegeven tot de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij het betreffende art. 74/14 in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd en het risico op onderduiken werd ingevoegd.

Meer in het bijzonder kan worden gewezen op de artikelsgewijze bespreking van art. 3:

"Gevolgd gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen.

Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

- 1° uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;
- 2° indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengen-ruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;
- 3° indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;
- 4° indien betrokkene ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een inreisverbod behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;
- 5° indien betrokkene de verplichtingen, zoals opgelegd door artikel 74/14, § 2 van de wet met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;
- 6° indien betrokkene een inreisverbod niet heeft nageleefd;
- 7° indien betrokkene zijn/haar verblijfplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14, § 1, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;
- 8° indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;
- 9° indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielpprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;
- 10° indien betrokkene verschalende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf. De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 "Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen" uit de "Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer" aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005. (...) "

2.

De wetgever heeft m.a.w. andere hypothesen beoogd (bijv. het zich hebben onttrokken aan eerdere verwijderingsmaatregel, het niet naleven van inreisverbod, etc.); dit blijkt uit de toelichting bij het Wetsontwerp.

De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente en dat hij geen bewijs levert op hotel te logeren. Uit het bijgevoegde vonnis blijkt desondanks dat verzoeker op het ogenblik van zijn arrestatie nog geen twee maand bij een vriend verbleef én hij reeds over een Griekse verblijfstitel beschikte.

Uit het loutere feit dat verzoeker niet op hotel verblijft, maar bij een vriend, laat uiteraard niet toe te besluiten tot een risico op onderduiken in hoofd van verzoeker. Eveneens blijkt uit het bezit van een EU-verblijfstitel dat verzoeker wel degelijk heeft getracht zijn verblijfssituatie te regulariseren. Een schending van art. 74/14 §3 i.u.o. art. 1,11° Vreemdelingenwet i.u.o. de materiële motiveringsverplichting ligt voor.

De beslissing bevat bovendien geen motivatie over de ontoepasselijkheid van de minder dwingende maatregelen, en houdt bijgevolg een schending in van artikel 15 van de terugkeerrichtlijn, art. 74 van de Vreemdelingenwet en art 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

b. Nopens het vermeend gevaar voor de openbare orde

1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft daarnaast als wettelijke grondslag art. 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden". De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten is gesteund op art. 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker is een gevaar voor de openbare orde".

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 September 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

2.

De facto wordt het gevaar voor de openbare orde afgeleid uit de eenmalige veroordeling van verzoeker wegens het afleveren van cocaïne te Brussel.

Bovendien maakt verwerende partij gebruik van een bijzonder selectieve lezing van het betreffende vonnis, dat thans wordt bijgevoegd (stuk 2).

Het betreffende vonnis oordeelde dat niet verzoeker, maar de hoofdverdachte, dhr. Gramos Krasniqi, de verkoper was van verdovende middelen en de rol van verzoeker zieh beperkte tot het louter afleveren. Bovendien maakte dhr. Gramos stelselmatig misbruik van de précaire financiële toestand van verzoeker en zijn totale afhankelijkheid van zijn opdrachtgever.

Dit resulteerde overigens in een aanzienlijk lagere gevangenisstraf voor verzoeker dan voor de medeverdachte.

3.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

In casu beroept de Dienst Vreemdelingenzaken zieh op een bijzonder selectieve lezing van het betreffende vonnis.

5.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van het betreffende vonnis besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, zonder enige concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor."

3.3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.4. De artikelen 2 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, en meer specifiek artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om

het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)"

3.3.6. Verzoeker weerlegt nergens de vaststelling dat hij *"niet in het bezit (is) van een geldig paspoort of van een geldige verblijfstitel"*, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was hem in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren.

Verzoeker betwist evenmin dat hij correctioneel veroordeeld werd. Hij benadrukt weliswaar dat het om een éénmalige veroordeling gaat en dat hieruit geen gevaar voor de openbare orde kan worden afgeleid. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker op 2 september 2022 geïntercepteerd door de politie nadat hij op heterdaad werd betrapt bij de verkoop/levering van pacsons cocaïne. Sindsdien verblijft hij in de gevangenis en hij werd ondertussen correctioneel veroordeeld. Ter terechtzitting beklaagt de raadsman van verzoeker zich erover dat het vonnis niet in het administratief dossier is opgenomen, terwijl dit aan de basis ligt van het motief inzake openbare orde. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat de raadsman dwaalt aangezien dit vonnis integraal is opgenomen. Bovendien had verzoeker het als bijlage bij zijn verzoekschrift gevoegd, waardoor het hoe dan ook in de debatten kon worden betrokken.

Het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 16 januari 2023 betreft een veroordeling tot een gevangenisstraf van één jaar, waarvan drie maanden met uitstel wegens de verkoop van cocaïne. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van deze veroordeling overwogen dat *"(z)owel de openbare veiligheid als de volksgezondheid (...) voortdurend in gevaar (worden) gebracht"* door deze vorm van criminaliteit en dat *"(d)e daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering (...) tevens een bedreiging uit(maakt) voor de openbare veiligheid"*. Verzoeker vermeldt artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet in de aanhef van zijn middel, maar hij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris dit wetsartikel zou hebben miskend of zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke vaststellingen door op grond van de bijzondere aard van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld te concluderen dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

3.3.7. Verzoeker richt zich in zijn middel blijkbaar hoofdzakelijk op de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. Deze uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 1 september 2022, nr. 254.377) vindt zijn grondslag in het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij in zijn middel stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de 'beslissing' om af te wijken van de termijn van dertig dagen een discretionaire bevoegdheid heeft. Een discretionaire beslissing moet door coherente motieven worden gedragen (cf. RvS 6 juni 2017, nr. 238.413). Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te dezen niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd. *In casu* worden in de beslissing dienaangaande zelfs meerdere draagkrachtige motieven opgenomen, enerzijds gestoeld op het 'risico op onderduiken' en anderzijds op de bedreiging voor de openbare orde.

3.3.7.1. Het 'risico op onderduiken', zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet werd blijkens de bestreden beslissing vastgesteld aan de hand van volgende criteria uit artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet:

“1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

(...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
(...)”

In zijn middel haalt verzoeker de memorie van toelichting aan bij het wetsontwerp waarbij artikel 74/14 in de vreemdelingenwet werd ingevoegd (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer 2011-2012, nr. 1825/1, p. 15-16) en citeert een aantal hypothesen die in de voorbereidende werken werden opgenomen. Hij verliest echter uit het oog dat deze opsomming van objectieve en ernstige elementen helemaal niet exhaustief is, zoals uitdrukkelijk wordt bevestigd in de memorie van toelichting: *“Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen.”* (*Ibid.*, p. 15).

Verzoeker oppert in zijn middel dat hij reeds twee maanden bij een vriend verbleef en dat hij een Griekse verblijfstitel bezit. Deze beweringen van verzoeker volstaan niet om de objectieve en pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris te vitiëren dat *“(u)it het administratief dossier (niet) blijkt (...) dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren”* en dat *“(b)etrokkene (...) zich niet (heeft) aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en (...) geen bewijs (levert) dat hij op hotel logeert”*. Ter terechtzitting verduidelijkt de raadsman van de verwerende partij dat verzoeker, indien hij niet op hotel verblijft, verplicht is zijn aanwezigheid op het grondgebied te melden bij het gemeentebestuur, binnen de termijn voorzien in artikel 5 van de vreemdelingenwet (drie werkdagen). Verzoeker beklemtoont dat hij bij zijn vriend verblijft, maar dit ontslaat hem niet van deze wettelijke verplichting. Verzoeker levert evenmin een objectief bewijs aan dat hij over een geldige Griekse verblijfstitel beschikt. Bovendien ontslaat het eventuele bezit van een Griekse verblijfstitel hem niet van de administratieve meldingsplicht. Verzoeker toont met zijn betoog dus niet aan dat de overwegingen om te besluiten tot een 'risico op onderduiken' zoals bedoeld in artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet incoherent of ondeugdelijk zouden zijn.

3.3.7.2. Met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek omwille van het gevaar voor de openbare orde wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen- aan anderen het gebruik te hebben vergemakkelijkt of er toe aangezet, aan verdovende middelen-deelneming aan vereniging, aan verdovende middelen-Cocainum-Cannabis en aan wapens-verweerwapen gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning feiten waarvoor hij op 26.01.2023 door de Correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar waarvan 3 maanden met uitstel.

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zich samen met een kompaan bezighoudt met de verkoop van cocaïne. Betrokkene zou instaan voor de levering van de cocaïne. Op 2 September wordt er een observatie gehouden aan het gekende adres. Tijdens deze observatie komt beklagde aan met een elektrische step en belt aan. Zijn kompaan verschijnt op het balkon op de eerste verdieping en gooit de sleutels naar beneden, waarop de betrokkene de woning binnengaat (dit herhaald zich meerdere malen). De betrokkene verklaarde dat hij voor zijn meest élémentaire levensomstandigheden afhankelijk was van zijn kompaan en opdrachtgever.

Bij een interceptie van de politie is betrokkene in het bezit van 4 pacsons cocaïne met een gezamenlijk totaalgewicht van 2,4 gram en 50 euro cash geld. Tijdens een hulszoeking (op heterdaad) werd in de woning onder meer 1790 euro cash geld, 9 pacsons met wit poeder, met een totaal gewicht van 4,91 gram (vermoedelijk cocaine), 3,29 gram cannabiskruid, verschillende gsm-toestellen, vier patronen en een vuurwapen zonder zichtbaar serienummer aangetroffen.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plagen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en

de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheden en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties.

Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 Oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (P.B.L. 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wetfige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 Oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr. biz.* 3681, punt 9, en EHRM, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calf a*, C-348/96, *Jurispr. biz.* 1-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67)." Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Verzoeker verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn middel een selectieve lezing van het vonnis van de correctionele rechtbank van 26 januari 2023. Volgens verzoeker kreeg hij een lagere straf omdat hij enkel de leverancier was en de eerste beklagde de hoofdverdachte.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet aantoont dat er sprake is van een selectieve weergave van de veroordeling. In de beslissing wordt immers het precieze aandeel van verzoeker in de feiten weergegeven. Hierbij wordt uitdrukkelijk vermeld dat de kompaan van verzoeker eigenlijk de opdrachtgever is. Dit doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat de feiten waarvoor verzoeker medeverantwoordelijk is, druggerelateerd zijn en dat in de beslissing sterk wordt benadrukt dat "(d)e daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering tevens een bedreiging uit(maakt) voor de openbare veiligheid", hetgeen reeds uitvoerig in de rechtspraak werd bevestigd, waardoor ten aanzien van vreemdelingen "die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn". Verzoeker maakt niet aannemelijk dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en de dwanguitvoering van de verwijderingsmaatregel noodzakelijk is.

3.3.8. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 3° en/of 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat het bestuur de feitelijke elementen niet correct zou hebben beoordeeld of op grond van deze gegevens niet in redelijkheid tot zijn beslissing zou zijn gekomen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het redelijkheids- en/of zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enige middel is ongegrond en dus niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Het verzoekschrift bevat geen afzonderlijke uiteenzetting betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, maar verzoeker stelt het volgende bij zijn bespreking van het *“Belang in hoofde van verzoeker”*.

“Gelet op het feit dat verzoeker zijn economische en sociale belangen in België heeft.

Door het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), ondervindt verzoeker ernstige nadelen door de bestreden beslissing.

Door de beslissing te schorsen ontstaat er een aanzienlijk voordeel voor verzoeker.

Het belang van verzoeker is actueel, rechtstreeks, persoonlijk en geoorloofd. Voor een verdere uitweiding verwijst verzoeker naar de verdere inhoud van huidig verzoekschrift.”

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. Verzoeker beweert dat zijn economische en sociale belangen zich in België bevinden. Er werden evenwel geen sociale bindingen in België aangetoond. De economische activiteit die verzoeker heeft ontplooid, druist in tegen de openbare orde, waardoor het beëindigen van deze activiteiten dit niet als een geoorloofd nadeel kan worden beschouwd.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VAN DER WEL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

F. TAMBORIJN